

Наталія Пікіна

ВОЛОДАРКИ КУРГАНІВ

Роман
у жанрі міського фентезі

Київ

УДК 821.161
П321

Пікіна Наталія

П321 Володарки курганів : роман. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. — 234 с.
ISBN 978-617-520-257-9

«Чорні» археологи розкопують курган з метою знайти скіфське золото. Натомість вивільняють скіфське прокляття, яке спочатку завдає клопоту бригаді нелегальних копачів, а потім поширюється далі. Поховати прокляття може хранителька курганів, але вона застара для цього. Хранителька намагається передати своє знання у спадок онуці. Але єдине, що бажає дівчина – це жити нормальним життям. Проте одного дня зло торкається і її, тож вона вже не може бути осторонь.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-257-9

© Пікіна Н., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

Пролог

Звіра випустив Єгор. Усе почалося восени. Звір відчув присутність хлопця, який палив жовту траву й милувався скоєним.

Щось зароджувалося всередині того наляканого 11-річного хлопця зі світлою головою, що надавало сили. Звір це відчув. Він майже забув за всі ці роки, як воно бути людиною. Але збудження хлопця нагадали йому солодке відчуття оманливої влади і могутності. Все зійшлося — Єгор випадково підпалив птаху, що ховалась у траві й не встигла злетіти. Він бачив напівобгоріле тіло й раптом усвідомив, що прирік її на смерть. Пташка сполохано ворушила крилами, а пір'я ще димилося. Хлопець не знав, що робити далі і стояв розгублений. Він простяг руку, але не розумів, як їй допомогти. Він просто втік.

Ціла купа відчуттів зародилась у ньому в той момент. Наче весь світ надломився й висів на волосині, готовий у будь-яку мить відірватися й покинути Єгора назавжди. Він раптом усвідомив, що смерть — то насправді. Не тільки йому можуть казати: «Зараз я тебе вб'ю!» Після чого і він здригатиметься під ковдрою всю ніч, бо то дійсно може бути правда. А й він сам може вбити когось. Це відчуття одразу і лякало, і давало сили. Він сам не міг розібратись у цьому. Біг щосили від тієї правди й незвіданих досі відчуттів. Він був наляканим хлочиськом без орієнтирів у житті, якого ніхто не навчав як то добре, а як то погано. І якому навіть спитати було ні в кого.

Він біг, аж доки не впав у жовту траву, яку нещодавно так завзято палив. Підвів очі і побачив дещо надзвичайне, чого ніколи не бачив. Перед ним стримів великий пагорб. Єгор раніше ніколи не помічав його, бо не ходив у цю частину садового то-

вариства. Тому зараз хлопчик відчув здивування людини, яка самостійно щось відкрила — хай навіть і незвіданий досі пагорб у тому місці, де закінчується дачний кооператив. Він забув про своє розчарування з пташкою. Він взагалі про все забув.

Єгор знайшов стежку, що вела нагору, й піднявся нею. Хлопчик відчув як то добре стояти на вершині, хай і невеликого пагорба. Перед собою він бачив пустир, що тягнувся до ґрунтової дороги. Далі починались чудернацькі хатинки, які ховались за дивними саморобними парканами. То були халупи дачного кооперативу, що починається одразу на околиці великого міста.

Єгор відчув, як вітер тріпає його одяг та волосся, і йому здавалося, що він — володар усього, що бачить доокіл. Раптом хлопчик помітив, що здіймаючись нагору, він порізав палець. На брудному від сажі та пилу пальці червоніла маленька крапелька. Незамислюючись, Єгор поклав брудний палець до рота, посмоктав і відчув солоний присмак на язичку.

Важко сказати, в яку саме мить, але того дня Звір і прокинувся. Він раптом відчув те, що відчував 11-річний хлопчик: присмак солоної крові на язичку, запах горілої трави, свободу і жагу пригод, збудження і страх, усвідомлення власної і не тільки смерті й цілу купу назнаних та незвіданих нині відчуттів. Він пригадав, як воно бути 11-річним хлопцем. І зажадав повернутися.

Коли Єгор повернувся додому, то дістав доброго прочухана від матері та діда: за брудну одягу, за сірники, за те, що блукав хтозна-де, і просто за те, що докучав. Цілу ніч Єгор бачив дивні сни, але вранці нічого не пам'ятав. Згодом пішли рясні дощі, а потім усе вкрило снігом, який то танув, то замерзав. Хлопець не міг піти до свого пагорба, щоб знову насолодитися тим відчуттям могутності. Згодом він забув про те аж до пізньої весни, коли знов засвітило сонечко і підсушило всю землю та дало змогу навідуватись у садове товариство — його «королівство» почалось одразу за гаражами.

Прийшов час взяти до рук сірники та спалити те, що залишилось із зими.

Єгор робив так не тому, що був поганий хлопець. Він бачив, що навесні баби і діди беруть до рук лопати й виповзають на свої

куці ділянки землі, що належить дачному кооперативу. Єгор бачив, як завзято вони випалюють жовту траву, перекопуючи свій шмат землі, щоб посадити картоплю, помідори й гарбузи.

Можливо, десь у школі Єгору й розповідали, що палити траву — то недобре. Проте уроки Єгор намагався радше уникати, ніж відвідувати. І на те у нього також були причини.

Єдине, чого хлопчику не вистачало, — трішки любові й гарних прикладів. Ані того, ані іншого він майже не бачив за ті одинадцять років, що встиг помозолити очі мамі, діду та класному керівникові. Тому Єгор знову взявся за старе, проводячи набагато більше часу в садовому товаристві за гаражами, ніж у школі чи вдома.

Він обожнював свій пагорб, на якому згодом опинилась напівобгоріла колода, кілька порожніх пляшок та купа недопалків.

Часом на вершині було холодно від вітру, але то все одно був його прихисток, де його ніхто не чіпав і не бачив. Йому там було затишно і безпечно, тому він і проводив багато часу на «своєму пагорбі».

Коли закінчився навчальний рік і почалися літні канікули, не треба було прогулювати уроки, але він все одно щодня навідувався до своїх володінь.

Єгор обожнював гратися у володаря гори, уявляючи себе королем, а весь пустир і садове товариство — своїми володіннями, де живуть кріпаки. Це були цілком невинні забавки. І ніщо не віщувало біди. Проте, за тиждень до літнього сонцестояння, трапилося дещо, що повністю вивільного Звіра й поставило під загрозу життя Єгора.

День перший

1

Баба була стара. Стара, як світ. У той день, коли все почалося, вона відчула, що Звір прокинувся, й зрозуміла одну важливу річ: часу у неї залишилось обмаль. Вона міркувала, що робити далі й точно знала одне — вона мало що може вдіяти. Баба думала, чи не пристати на пропозицію «тієї дівки». Але одразу відкинула цю думку як недоладну. Вона спробувала ще раз зателефонувати рідним, але то було марне.

Тоді вона просто вирішила чекати та довірити це питання богам. Зрештою, що вона могла зробити? Вона просто стара немічна баба, що доживає своє останні дні на Землі. Раніше їй треба було вийти назовні, щоб побачити, що відбувається. Зараз баба бачила все й так. Вона відчувала душею, що коїться назовні.

Її старі товсті ноги вже погано тримали на цьому світі. Їй ставало дедалі важче кожного дня спускатися з четвертого поверху і ще важче потім туди забиратися. Вона не спиралась на палицю, але важко пересувала перемотані ноги й ледь не після кожного кроку відсапувалась. Завжди жила сама. Компанію їй складав лише старий рудий песик, такий зачуханий, що більше схожий на опудало, ніж на тварину. Ще й на його руді нечесані пасма вічно налипала глина або якась багно. Улюбленець також не дуже вправно ходив і, навіть попри бабину неквапливу ходу, шкутильгав ще повільніше. Бувало, він просто завмирав не місці і стояв. Баба довго чекала, вмовляючи зробити бодай крок, сердилась та кидала прокляттями,

причитаючи, чи він там бува не вмер. Але поки те руде опудало не вирішить задріботити за своєї хазяйкою, то хоч кричи, хоч не кричи все одно стоятиме.

Баба жила у багатопверховому будинку, що налічував п'ять поверхів. Ця жовта п'ятиповерхівка стояла на самісінській околиці великого міста. Одразу за гаражами в кінці будинку тяглася стежка. Вона вела поміж городами, бур'янами й червоними маками до дачного кооперативу. У баби теж була там ділянка — чи не найдальша з усіх інших садочків. Коли було тепло, баба шкутильгала до свого городу. Проте останніми роками вона більше часу витратила на те, щоб дістатись туди, а потім повернутись додому, ніж на те, щоб посидіти у єдиному тінистому місці на своїй ділянці — під великою вишнею. Баба змостила собі ящик, а на нього поклала ковдру — от і вся лавка. Тому останнім часом баба рідко навідувалася туди — надто далеко чимчикувати.

Але у той день вона виповзла зі своєї конури й злізла з четвертого поверху. Так, саме злізла, а не спустилася. Вийшла з під'їзду на світ божий і побачила, що на лавці сидять дві подружки. Це були Нінка і Лідка. Вони теж були старі, але, порівняно з бабою, ще молодички. Нінка жила на першому поверсі, поливала та вирощувала троянди, нарциси й тюльпани у палісаднику перед під'їздом. Нінку засмучувало, що ділянка майже весь час перебуває в тіні, і сонце тільки вранці зазирає на її квіти.

— На город? — обізвалася до баби Лідка.

Та наче не чула й шкутильгала далі. За нею дріботіло руде опудало на ніжках. Настільки напівживе, що, здавалось, воно зробить ще крок і влякне назавжди.

— Баба зовсім стара стала, — звернулась Лідка до Нінки, вправдовуючи те, що на неї не звертають уваги, — нічого не чує.

— Слухай, а скільки років тій шавці?

— Не знаю. Але пам'ятаю його, скільки пам'ятаю й бабу. Наче завжди був із нею.

— Артем у садочок ще ходив, коли ми заселились, а він Катерину вже на перший курс устроїв. Здається, собаки стільки не живуть.

— То інший був, — засперечалась Лідка.

— Та де ж інший, як той самий, — не поступалась Нінка. Край суперечці поклала баба. Біля самих гаражів вона раптом озирнулась, хоча й не могла їх чути, та уважно подивилась прискіпливим косим оком.

Обидві замовли.

Лише коли стара зайшла за гаражі, Нінка сплюнула й кинула, ні до кого не звертаючись:

— Відьма.

2

За тиждень до літнього сонцестояння Єгор прямував на свій пагорб. Ніщо не віщувало біди, окрім того, що вранці матуся знайшла цигарки й відібрала їх. Єгор так-сяк відбився, мовляв, «то не мої, а Ігоря». Але мати не намагалася покарати його. Забрала собі — здогадався Єгор.

Шкодування про те, що він залишився без цигарок та сірників, повністю захопило його думки. Він сердився. Ішов і копав ногами палички та камінці, що лежали на дорозі. Він не замислювався куди прямує, тож ноги самі несли його «до пагорба». Через образу на матір ще вдома йому кортіло зробити щось по-своєму. Він прихопив наплічника, який дід купив з пенсії на майбутній рік.

— Не бери, — озвалась мати, — а то загубиш. І з чим будеш восени до школи ходити?

— Не загублю! — Сердито відповів Єгор, шмигнувши на вулицю.

Зараз він жалкував, що узяв із собою рюкзак. Було спекотно, наче в пеклі, а напівпорожній наплічник лише жарив спітнілу спину. Єгор уже хотів закинути його, але знав, що мати сваритиме.

Доки хлопець ішов тінистою алею з високих дерев, то майже не відчував пекучого сонця на своїй шкірі. Але згодом дерева скінчились. Далі тягнулась остання лінія дачних будиночків, а за ними вже починався пустир з «його пагорбом».

Коли Єгор дістався місця, то в голові паморочилось. Він випив воду ще до того, як дійшов. В очах темніло. Єгор уже не був певен, що то була гарна думка — у саму спеку повзти до місця, де майже немає тіні, окрім від напівсухого дерева на вершині. Замислившись та потерпаючи від спраги, від видерся нагору, нічого не помічаючи. Він зрозумів, що щось не те, лише вгорі.

За футболку його миттєво схопили чийсь руки. Єгор не вперше опинявся у скрутному становищі, тому інстинктивно спробував вивертитися та накопнути ногою того, хто його тримав. Однак нападник опинився позаду, перекинувши руку через горлянку так, що хлопчику стало важко дихати.

— Таксарісе, ти диви! Це ж той, хто нам потрібен! — вигукнув голос у Єгора за спиною, і хлопчик зрозумів, що голос належить дівчині. Хоча б який він був переляканий та унюхав аромат, якого ніколи не чув від матусі — на сто відсотків жіночий запах і дуже приємний.

До Єгора прямував міцний чолов'яга. Хлопчик помітив накачані руки й м'язи, що не віщувало нічого доброго худорлявому 11-річному хлопцю. Цей чолов'яга — Таксаріс, як здогадався Єгор, високий та кремезний, з обличчям квадратної форми і такою самою квадратною щелепою. Прямокутник довершувала зачіска з волосся кольору літнього степу, підрубана наче під лінійку. Жорсткі пасма стирчали догори, ніби перукар сильно й переймався, обстригаючи їх. Мабуть, просто махнув сокирою, щоб вони стричали на одну довжину й за секунду уже рахував гроші від Таксаріса. Чоловік був удягнений у футболку кольору хакі, воєнні, як казав дідусь, «поляпані» штани, а на ногах кросівки. Очі Таксаріса зблиснули, коли він наближався, й Єгор здогадався, що то блиск від окулярів. Золоті дужки та тонка оправа виблискували на пекучому липневому сонці. «Усе, мені кінець», — подумав Єгор, побачивши, як до нього наближається той велетень. Але чолов'яга промовив:

— Роксоляно, пусти хлопця! Диви, як ти його налякала!

Єгор відчув, як хтось ззаду сильно штовхнув його в спину. Від цього він повалився на траву. Тоді підвівся та озирнувся на войовничу дівчину. У руках вона тримала крихітного ножа розміром з долоню і цілила його на Єгора.

— Навіть не думай утекти, мала паскудо! — прошипіла Роксоляна. — Ти мені щц-щ-щ-щце потрібен! Шиплячу «щ» вона тягла довше, ніж було потрібно Єгору для усвідомлення: вона не жартує.

Роксоляна вказала різким рухом на обгорілу колоду, і хлопчик незграбно примостився на ній. Він зрозумів, що краще нікуди не сіпатись, а спостерігати за дійством, намагаючися влучити мить для втечі. Дівчина одразу втратила до нього цікавість й одним спритним рухом крихітний ніж зник з її рук. Єгор зрозумів, чому в таку спеку дівчина взята у шкіряні черевики замість сандалів або в'єтнамок. І хоча черевички були скрізь з отворами для повітря, Єгор збагнув, де вона ховає ножа. Дізнаватись, чи він гострий, чи просто існує для залякування, не кортіло. Відпочиваючи на колоді, Єгор мав змогу розгледіти, що відбувається, та роззирнутись. Уперше він бачив стільки народу на «своєму пагорбі».

Спочатку Єгор розглядав Роксолян. Не наважуючись підіймати на неї очі, хлопчик визирав з-під лоба. Надивившись на шкіряні черевики, наважився підвести погляд вище. Стрункі ноги в джинсових шортах, а на литці з одного черевичка виповзає змія: татуювання, зрозумів Єгор. На дівчині була проста футболка без рукавів, але з каптуром. Єгор бачив таке на базарі. На каптурі приклеєні окуляри, як у гірськолижників. «Який дивний одяг!» — подумав Єгор. Роксоляна теж ходила в окулярах, але не для зору, як у Таксаріса, а великих чорних від сонця. На голові — бейсболка. З отвору у бейсболці на потилиці він бачив каштанове волосся, зібране у хвостик.

Роздивившись найнебезпечнішу фігуру в цій невеличкій компанії, Єгор спостерігав далі. Спочатку він помітив дивні речі, що лежали на землі: палицю, обвиту дротом, а на кінці диск з дісплеєм — металошукач; кілька лопат і навушники; грубі робочі рукавички, забруднені землею. Трохи далі на землі поблискувало щось сліпучого жовтого кольору. Єгор не розгледів, але на мить йому здалося, що то монети.

З розмови Єгор здогадався, що люди сперечаються. Тепер він розглядав тих двох, що були там, окрім Таксаріса та Роксоляни.

Літнього кликали Володимиром. На своє чимале черево той натягнув брудну футболку, на ноги — брудні сланці, замазані землею (Єгор бачив чорні грязні пальці й огидні нігті), та дрипані спортивки, на голову — якусь кепі. На вигляд йому було років 50 чи може більше. «Ото причепурився, як на свято,» — подумав Єгор і повернувся до другого.

Колянич, трохи молодший, сидів навшпиньки коло скарбу, що виблискував на сонці. Єгор помітив злодійкуваті очі, що сновигали туди й сюди. Руки дрібно смикались, наче чоловік не може стримати їх на місці. Колянич підвівся й запахав руки у кишені своїх лляних шорт, що колись були білого кольору, а зараз незрозуміло якого. Хіба є такий колір «брудний» або «землистий»? «Чи не поклав він туди, щось?» — одразу промайнуло в голові Єгора. Сам знав такі «фінти» й неодноразово робив.

Колянич, усе ще тримаючи руки в кишенях, зауважив:

— Якби я знав, що то буде все, що ми знайдемо, то нізащо не пристав би на вашу пропозицію.

Роксоляна миттєво зиркнула на Колянича, і Єгор подумав: «Добре, що поглядом не можна спалювати на місці. Бо вона б зараз так і зробила!»

Таксаріс уловив погляд Роксоляни й спробував залагодити конфлікт:

— Коляничу, ти бачиш, що ми вже скінчили? Це ж тільки початок. Це лише невеличка частка, яка на нас чекає.

— Але ж ви самі бачите, що туди неможливо залізити! Я досі не розумію, як ви плануєте потрапити всередину з нашими двома лопатами та часом, якого ми не маємо. Зараз якась бабуся з кооперативу побачить, що ми тут робимо, й викличе поліцію. А ви самі знаєте, що кургани не можна розкопувати.

— За поліцію не хвилюйся, — запевняв Таксаріс. — У Замовника є свої люди всюди. Він владнає, якщо що. Стосовно того, як забратись усередину...

Єгор дослухався до розмови і ловив кожне слово, бо воно могло подарувати надію на вивільнення. Єгор зрозумів, що офіційно в компанії головним є Таксаріс. А не офіційно, не потрібно було й казати, хто.

Таксаріс замовк на секунду, наче щось обмірковуючи.

Єгор помітив, як Роксоляна кинула на нього швидкий погляд, і від цього у Єгора шкіра вкрилася сиротами й по спині потягло холодом, хоча він і сидів на самому сонці о дванадцятій дня.

Роксоляна, скрадаючись, підійшла до Колянича й зашипіла:

— Що сказав би твій батько, взнавши, що ти знайшов скіфське золото?

Роксоляна зиркнула на Колянича та відвернулася, наче відповідь на запитання не хвилювала її. Залишила його стояти й самостійно вирішувати, що сказав би батько.

І хоча Єгор не мав диплома психолога, та й узагалі погано вчився в школі, але навіть він помітив неабиякі зміни на обличчі Колянича. Парубок тепло посміхнувся їй, не дивлячись ні на кого, озирнувся на купку монет, що виблискували на сонці:

— Він би сказав, що я здійснив його мрію. Певно, він пишався б. Якби дожив до цього дня.

Тепло від спогадів перекреслила туга на обличчі Колянича.

Єгор збагнув, що батько Колянича вже помер, але мрія досі живе у його сині. Єгор відчув заздрість до цього парубка. Сам і мріяти не міг, що в нього буде батько, який ним пишався б. Чи взагалі буде тато?

Коли Роксоляна подолала зневіру Колянича, настала черга ще одного учасника сумніватись. Володимир чухав потилицю, від чого замурзана кепі сповзла майже на очі:

— Колянич має рацію! Ніхто з нас не пролізе у цей отвір. Особливо з моєю комплекцією, — з цими словами товстун гучно гепнув себе по пузу, й воно відгукнулося луною, мов з барабана.

Єгор не сумнівався: товстун любить пивко. А ще гарно поїсти. Він бачив таких товстунів на п'ятачку біля пивобанку. Вони мали таких самих товстих дружин та відгодованих діточок. Голодний шлунок хлопця буркнув.

Роксоляна нічого не відповіла Володимиру. Підійшла до нього ближче й подивилася в очі. Володимир одразу відреагував:

— От, може, ти, дівчинонько, й пролізеш із твоїми струнками формами.

Він поклав руку Роксоляні на талію, подивився на неї масляним поглядом. Єгора від цього лень не знудило. Він одразу збагнув, яким чином Роксоляна вмовила цього типа догодити їй. Він бачив таких огидних мужиків у себе вдома, коли дїда не було. Товстуні приносили із собою їжу, бо любили ласо вечеряти. Недоїдки перепадали Єгору. Але те, чим мати їм віддячувала, викликало у хлоця відразу.

Єгора пересмикнуло. Він хотів устати та врзати цьому огидному чоловіку в його товсте черево, щоб той аж перекинувся. Та Роксоляна й сама могла дати собі раду. Вона крутнулась, випросталася, звільнивши себе від обійм товстого, а тоді зробила крок й опинилась біля Єгора:

— Ось, він нам і стане в пригоді.

У Єгора наче ноги віднялись від цих слів. Чого це він має ставати комусь у пригоді?

Перша думка: стрибнути вниз із пагорба, і хай буде, що буде. Байдуже, чи поламає він ноги, чи зверне собі шию, та що завгодно, аби не «стати в пригоді» цій компанії.

Та Роксоляна мов прочитала його думки:

— Навіть не мрій, вилупку! — Агресивно сказала вона. Дівчина кивнула Коляничу та Володимирі. Обидва чоловіки наблизились до хлопця.

Єгор відчув, як стає моторошно. Раптом до Роксоляни підійшов Таксаріс:

— Роксоляно, я проти того, щоб залучати хлопчика. Ми не знаємо, що там усередині. А раптом з ним щось станеться. Що, як його завалить землею або каменюкою придавить? Чи зможемо ми його відкопати цими двома лопатами.

Роксоляна повернула обличчя до Таксаріса й зашипіла, мов та змія:

— Хто тобі винен, що все, що ти зміг знайти на гроші Замовника, то дві лопати та два бовдури, які навіть розкопати лаз не можуть так, щоб туди хтось помістився, окрім дитини?

У двох бовдурів витягнулись обличчя, а Володимир незадоволено заплямавав.

Таксаріс також втратив спокійний тон розмови й відповідав різко:

— Бо ніхто не погоджувався розкопувати курган. Навіть у цих, як ти висловила, «бовдурів», є свій кодекс честі. І те, що ми зараз робимо — протизаконно. Та навіть попри це! Одна справа — «чорна археологія» та «розграбування історичної пам'ятки», якщо щось піде не так. А інша справа — нещасний випадок із хлопчиком! Як ти подивишся в очі його матері, га?

Роксоляна посміхнулася до Таксаріса так щиро, що правдивість її слів не викликала жодних сумнівів:

— Спокійно подивлюсь, Таксарісе. От як зараз на тебе дивлюся.

— Я проти цієї ідеї, — наполягав він.

Єгор зрозумів, що то його шанс. Він тихенько встав з колони, щоб нахилити п'ятами. Але швидко збагнув, що двоє дорослих чоловіків тримають його за руки. Єгор смикався та пручався, намагався накопнути їх ногами й кілька разів йому це вдалося. Він бачив, що Роксоляна та Таксаріс тримаються осторонь і поки що не втручаються. Та ці двоє не випускали його, хоч він і намагався вкусити їх.

Вони підтягнули Єгора до чорного зяючого отвору в землі, і Єгор зрозумів, що остання надія на порятунок — покликати на допомогу. Він набрав повітря в легені й щодуху крикнув:

— Допоможіть!

По-перше, крик вийшов тихий і хриплий. Навряд його хтось почув би. А по-друге, це спричинило ще один сплеск агресії збоку чоловіків.

— Ще одні писк, і я тобі скручу в'язи, як куріпчику! — процидив крізь зуби товстий. Він був уже червоний від натуги та зусиль, що доклав для утримання Єгора.

— Відпусти його! — гаркнуло як грім. Таксаріс, розлючений, мов дикий звір, наїжачився і вже готовий був паламати ніс товстому, якщо доведеться. Володимир та Колянич наче по команді відпустили Єгора, і той одразу побіг щодуху. Та далеко він не втік.

Єгор не зрозумів, як це трапилось, але він знову опинився в лещатах Роксоляни. Тільки цього разу біля горла відчував гостре лезо її ножа. І цього разу він був упевнений на сто відсотків — ніж гострий і ця дівчина знає, як ним користуватись.

Егор не міг поворухнутись. Міцні обійми Роксоляни були настільки жакливими, що він не міг поворухнути ногами. Від неї він відчував небезпеку та божевілля. Це нагадувало йому матір і діда, від яких він ніколи не знав, чого чекати. Це паралізувало його і відбило сили пручатися. Це паралізувало й інших чоловіків.

Таксаріс виглядав розгубленим:

— Роксоляно, відпусти хлочика! — спробував умовити він і зробив один обрежний крок до них.

— Ні! — сказала дівчина. Її голос був напрочуд холодний та беземоційний. Вона не перебувала під владою емоцій, вона точно знала, що робить. І ця клята впененість лякала ще більше. — Один крок і цьому вилупку стане боляче, клянуся.

Таксаріс зблід. Це налякало Егора більше, ніж слова дівчини.

— Роксоляно, ми знайдемо спосіб потрапити всередину. А навіть якщо й не знайдемо, воно того не варте.

Останнє речення Таксаріс мовив невпевнено.

— Як це неважливо? А як же скіфське золото? Як же Герра, де стільки золота, що вистачить на все життя ще й онукам залишитись? Ми відкопали тунель, що веде до камери поховання. Якщо ми полишимо його тут, то прийде хтось інший та забере все золото собі. А ми залишимося ні з чим. І ти пропонуєш зараз здатися?

Таксаріс жував губи. Роксоляні вдалось переконати чоловіка, зародити сумніви в його душі. Він уже не був такий певний, що хлопця не можна використовувати задля своїх потреб.

Егор зрозумів, що прийшов кінець. Роксоляна підвела Егора до чорного отвору в землі. Таксаріс похмуро, не дивлячись в очі, обв'язував Егора мотузкою.

«Щоб не втік,» — подумав Егор.

Таксаріс посмикав, перевіряючи, чи надійно зав'язав, а тоді сказав:

— Якщо що, то смикай мотузку. І ми тебе витягнемо.

Це не додало Егору сміливості. Він майже не відчував свого тіла. Йому здавалося, що те, що зараз відбувається, то роблять не з ним. То якийсь інший Егор, якому зараз на лоба майстрять ліхтарик та розказують, як пересуватись земляним тунелем. Він чув це наче крізь густий туман або товщу води,